

[Prima Pagină](#) > ... > [Dreptul Familiei Și Succesiunea](#) > [Răspunderea Părintească - Încredințarea Copilului Și Dreptul de Vizită](#) > Estonia

Răspunderea părintească - Încredințarea copilului și dreptul de vizită

Conținut furnizat de

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Ce înseamnă în termeni practici termenul juridic „răspundere părintească”? Care sunt drepturile și obligațiile titularului răspunderii părintești?

Răspunderea părintească înseamnă încredințarea unui copil minor, care implică datoria și dreptul părintelui de a avea grijă de copil. Autoritatea părintească include dreptul de a se ocupa de îngrijirea copilului („*autoritatea asupra persoanei minorului*”), dreptul de a administra bunurile copilului („*administrarea bunurilor copilului*”), precum și dreptul de a decide asupra chestiunilor legate de copil. Administrarea bunurilor copilului include dreptul și datoria de a administra bunurile copilului, inclusiv de a reprezenta copilul. Aceasta nu exclude dreptul copilului de a-și administra bunurile în mod independent în cazurile prevăzute de lege.

Părintele are putere decizională în ceea ce privește copilul minor, și anume dreptul de a decide cu privire la aspecte legate de viața de zi cu zi a copilului („îngrijirea obișnuită”). Deciziile privind chestiunile cotidiene trebuie înțelese, în general, ca decizii de rutină care apar frecvent și care nu au un impact de durată asupra dezvoltării copilului. Pe lângă puterea de decizie, părintele cu drepturi privind încredințarea are, de asemenea, un drept de reprezentare în ceea ce privește copilul său minor. Părinții care exercită autoritatea părintească în comun au un drept de reprezentare în comun.

Ambii părinți au drept de vizită, ceea ce denotă datoria și dreptul ambilor părinți de a comunica personal cu copilul. Drepturile de vizită ale părinților nu depind de existența unor drepturi privind încredințarea. De asemenea, părinților le revine o obligație de întreținere în ceea ce privește copiii minori.

2 Ca regulă generală, cine are răspundere părintească asupra unui copil?

Drepturile și obligațiile comune ale părinților și ale copiilor decurg din filiația copilului, stabilită în conformitate cu procedura prevăzută de lege. Mama este femeia care a născut copilul. Tatăl este bărbatul care a conceput copilul. Se consideră că un copil a fost conceput de bărbatul care era căsătorit cu mama copilului la momentul nașterii copilului, care a recunoscut paternitatea sau a cărui paternitate a fost stabilită de o instanță.

Răspunderea părintească sub forma drepturilor privind încredințarea unui copil este exercitată în comun de părinții căsătoriți. În cazul în care părinții nu sunt căsătoriți unul cu celălalt în momentul nașterii copilului, aceștia exercită autoritatea părintească în comun în cazul în care, atunci când au depus declarațiile privind recunoașterea paternității, nu și-au exprimat dorința de a limita drepturile privind încredințarea la unul dintre părinți.

În cazurile în care niciunul dintre părinții copilului minor nu are drept de reprezentare sau dacă nu poate fi

stabilită originea copilului, se numește un tutore pentru copil. În astfel de cazuri, tutorele are drepturi privind încredințarea. Rolul tutorelui este de a asigura creșterea copilului și de a-i proteja interesele personale și patrimoniale.

Orice persoană fizică sau juridică adultă cu capacitate juridică activă deplină, de exemplu o rudă a copilului, un terț sau o persoană juridică (o societate sau o administrație locală) poate avea calitatea de tutore legal. O persoană juridică este numită tutore dacă nu poate fi găsită nicio persoană fizică adecvată sau dacă un părinte își exprimă această dorință prin intermediul unui testament sau al unui pact asupra unei succesiuni viitoare. Persoana juridică are obligația de a încerca în mod sistematic să găsească tutori persoane fizice pentru persoanele aflate sub tutela persoanei juridice și să ofere consiliere și instruire tutorilor respectivi.

Până la numirea unui tutore legal, îndatoririle tutorelui revin temporar administrației locale sau municipalității în care își are reședința copilul, astfel cum este înscrisă în registrul de evidență a populației, sub rezerva îndeplinirii condițiilor prealabile pentru instituirea tutelei. În contextul îndeplinirii îndatoririlor tutorelui, administrației locale sau municipalității îi revin drepturile și obligațiile corespunzătoare unui tutore legal.

3 Dacă părinții nu sunt capabili sau nu vor să-și exercite răspunderea părintească asupra copiilor lor, poate fi numită o altă persoană în locul lor ?

În cazul în care părinții nu au capacitatea sau nu doresc să își exercite autoritatea părintească asupra copilului, aceștia își pot da consimțământul pentru adopția copilului. Consimțământul pentru adopție al unuia dintre părinți intră în vigoare doar după împlinirea a opt săptămâni de la nașterea copilului, iar cererea de adopție nu poate fi depusă la o instanță înainte de intrarea în vigoare a consimțământului părintelui. Pe baza consimțământului unui părinte, copilul poate fi dat spre îngrijire persoanei care dorește să adopte copilul înainte de intrarea în vigoare a consimțământului acordat pentru adopție.

În cazul în care niciunul dintre părinții copilului minor nu are drept de reprezentare sau dacă nu poate fi stabilită originea copilului, instanța decide să numească un tutore, din oficiu sau la cererea unei autorități locale sau a unei municipalități ori a unei părți interesate.

4 Dacă părinții divorțează sau se despart, cum se stabilește chestiunea răspunderii părintești pe viitor?

În cazul în care părinții sunt divorțați sau separați, aceștia trebuie să decidă asupra modului de soluționare a chestiunilor referitoare la drepturile privind încredințarea. Părinții cu drepturi privind încredințarea pot conveni să organizeze exercitarea în comun a dreptului de reprezentare, însă orice modificare a drepturilor privind încredințarea, inclusiv încetarea exercitării autorității părintești în comun, este posibilă numai prin intermediul instanțelor.

Fiecare părinte are dreptul de a solicita unei instanțe, în cadrul unei proceduri necontencioase să îi fie transferate parțial sau integral drepturile legate de încredințarea copilului. Un litigiu privind încredințarea poate fi, de asemenea, soluționat de instanță în cadrul unei proceduri contencioase, dacă aceasta este solicitată în cadrul unei acțiuni de divorț sau privind plata unei pensii de întreținere.

5 Dacă părinții încheie un acord privind răspunderea părintească, ce formalități trebuie respectate pentru a face ca acordul să fie executoriu?

Părinții cu drepturi privind încredințarea pot organiza exercitarea în comun a dreptului de reprezentare în mod liber, însă orice modificare a drepturilor privind încredințarea, inclusiv încetarea exercitării autorității părintești în comun, este posibilă numai prin intermediul instanțelor. Chestiunile în materie de încredințare sunt abordate și stabilite în instanță, având caracter juridic obligatoriu. Atunci când examinează chestiunile referitoare la copil, instanța ține seama în primul rând de interesul superior al copilului, având în vedere toate circumstanțele, precum și interesul legitim al persoanelor în cauză. Litigiile privind încredințarea sunt chestiuni de drept al familiei, care sunt judecate de instanțe în cadrul unor proceduri necontencioase și care se soluționează prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești. Pentru a-și stabili drepturile în legătură cu un copil, părintele trebuie să depună o cerere în instanță.

6 Dacă părinții nu pot ajunge la un acord privind chestiunea răspunderii părintești, care sunt căile alternative de rezolvare a conflictului fără prezentarea în instanță?

Părinții cu drepturi privind încredințarea pot organiza exercitarea în comun a dreptului de reprezentare în mod liber, însă orice modificare a drepturilor privind încredințarea, inclusiv încetarea exercitării autorității părintești în comun, este posibilă numai prin intermediul instanțelor. Părinții pot utiliza, de asemenea, serviciul național de mediere familială pentru a ajunge la un acord. Serviciul național de mediere familială este destinat părinților care s-au separat sau sunt în curs de separare, care au unul sau mai mulți copii minori împreună și care nu au ajuns la un acord cu privire la aspectele legate de condițiile de trai ale copilului (cum ar fi modalitățile de contact sau întreținerea).

Serviciul național de mediere familială este gratuit pentru părinți; pentru a avea acces la aceasta, părinții trebuie să contacteze Consiliul pentru asigurări sociale (*Sotsiaalkindlustusamet*). Rezultatul procesului de mediere familială este un acord privind filiația semnat de părinți. Un acord privind filiația aprobat de Consiliul pentru asigurări sociale este un instrument executoriu. Rolul autorităților locale atunci când părinții apelează la serviciul de mediere familială este de a-i sprijini și a-i consilia.

Atunci când stabilește procedura de menținere a legăturilor personale cu copilul, instanța acționează, de asemenea, ca organism de conciliere în cadrul procedurilor judiciare, solicitând un acord între părinți cu privire la menținerea legăturilor personale cu copilul. Instanța audiază părțile în cauză cât mai curând posibil și le atrage atenția asupra posibilității de a recurge la ajutorul unui consilier familial, în special pentru a ajunge la o poziție comună privind încredințarea și responsabilitatea asupra copilului. Instanța poate suspenda procedura referitoare la copil în cazul în care o astfel de acțiune nu implică o întârziere care ar afecta interesul superior al copilului și dacă părțile în cauză sunt dispuse să inițieze consultări în afara procedurilor judiciare sau în cazul în care instanța consideră, din alte motive, că ar putea exista o modalitate de soluționare a cauzei prin intermediul unui acord între părinți.

7 Dacă părinții se prezintă în instanță, asupra căror chestiuni legate de copil poate judecătorul să decidă?

Competența instanțelor include aspecte legate de dreptul părinților de a menține legături personale cu copiii, modificări în ceea ce privește drepturile privind încredințarea, restabilirea drepturilor privind încredințarea, obligația de a plăti o pensie de întreținere și modificări ale cuantumului pensiei de întreținere la cererea unui părinte.

8 Dacă instanța hotărăște că un părinte va avea custodia exclusivă a unui copil, aceasta înseamnă că el sau ea poate decide asupra tuturor chestiunilor legate de copil fără îl consulte pe celălalt părinte în prealabil?

Drepturile și îndatoririle comune ale părinților și ale copiilor decurg din filiația copilului, stabilită în conformitate cu procedura prevăzută de lege, ceea ce înseamnă că părintele al cărui descendent este copilul are obligația de a-l îngriji. Drepturile și îndatoririle comune ale unui părinte și ale unui copil depind de persoana căreia i-a fost încredințat copilul, și anume dacă există un singur părinte căreia i-a fost încredințat copilul, respectivul părinte poate decide cu privire la cu toate chestiunile referitoare la copil fără consultarea în prealabil a celuilalt părinte.

Un părinte poate avea drepturi exclusive privind încredințarea din momentul nașterii copilului, de exemplu în cazul în care, prin recunoașterea paternității, tatăl își exprimă dorința de a limita autoritatea părintească doar la unul dintre părinți. De asemenea, un părinte poate obține dreptul de exercitare exclusivă a autorității părintești în cele trei cazuri prezentate în continuare.

Un părinte obține dreptul de exercitare exclusivă a autorității părintești în cazul în care a solicitat unei instanțe, în cadrul unei proceduri necontencioase, să i se transfere parțial sau integral acest drept. De obicei, un părinte solicită acest transfer atunci când părinții care exercită în comun autoritatea părintească sunt separați permanent sau nu doresc să exercite în comun autoritatea părintească în viitor.

De asemenea, un părinte exercită drepturi exclusive privind încredințarea atunci când drepturile privind încredințarea sunt deținute în comun de către părinți, dar drepturile unuia dintre părinți au fost suspendate. În cazul în care se suspendă autoritatea părintească exclusivă asupra copilului unuia dintre părinți în temeiul unei legi sau al unei hotărâri judecătorești și nu există niciun motiv pentru a considera că temeiurile care stau la baza suspendării vor înceta să existe, instanța încredințează copilul celuilalt părinte, dacă acest lucru este în interesul superior al copilului.

De asemenea, instanța încredințează copilul celuilalt părinte în cazul în care părintele care deține autoritatea părintească exclusivă a decedat sau a fost decăzut din drepturile sale de exercitare a autorității părintești, cu excepția cazului în care acest lucru contravine interesului superior al copilului.

9 Dacă instanța hotărăște că părinții vor avea custodia comună a unui copil, ce înseamnă aceasta în practică?

În cazul în care părinții exercită autoritatea părintească în comun, aceștia își exercită drepturile în acest sens față de copilul lor și își îndeplinesc îndatoririle de întreținere pe propria răspundere și în unanimitate, având în vedere bunăstarea generală a copilului. Părinții care exercită autoritatea părintească în comun au și un drept de reprezentare în comun.

În cazul în care părinții care exercită autoritatea părintească în comun nu reușesc să ajungă la un acord în ceea ce privește o chestiune importantă pentru copil, la solicitarea unuia dintre părinți, instanța poate acorda putere de decizie în acest sens unui singur părinte. În cazul transferului puterii de decizie, o instanță poate limita exercitarea acesteia sau poate impune obligații suplimentare pentru părintele care exercită acest drept.

10 Cărei instanțe sau autorități ar trebui să mă adresez dacă vreau să depun o cerere privind răspunderea părintească? Ce formalități trebuie respectate și ce acte trebuie să atașez la cererea mea?

Litigiile în materie de încredințare sunt soluționate de instanțele regionale. În cazul litigiilor legate de drepturile privind încredințarea, solicitantul trebuie să depună o cerere la instanța regională pentru pronunțarea unei hotărâri în cadrul unei proceduri necontencioase. Cererea trebuie depusă la instanța regională care are competență la locul de reședință al copilului.

În cerere trebuie menționate denumirea instanței, identitatea solicitantului, a persoanei vizate de cauză și a copiii acesteia, precum și cererea solicitantului, exprimată în mod clar. În cerere trebuie să menționeze, de asemenea, faptele, iar solicitantul trebuie să enumere și să furnizeze elementele de probă pe care le are la dispoziție. Cererea trebuie semnată de solicitant sau de un reprezentant al acestuia. În cazul în care cererea este semnată de un reprezentant, trebuie să se includă, de asemenea, un document de autorizare sau un alt document care să ateste drepturile de reprezentare ale acestuia.

Cererea și documentele justificative trebuie prezentate instanței în scris și în limba estonă. În cazul în care o cerere, o petiție, o cale de atac sau o obiecție înaintată instanței de către o parte la procedură nu este formulată în limba estonă, instanța solicită persoanei care o depune să furnizeze o traducere în limba estonă într-un termen stabilit.

Chestiunile care implică stabilirea drepturilor unui părinte față de copil și a programului de vizitare, și anume chestiuni în materie de încredințare, pot fi, de asemenea, soluționate în cadrul unei proceduri contencioase, în cazul în care acest lucru se solicită în cadrul unei acțiuni de divorț sau în coroborare cu plata pensiei de întreținere.

11 Ce procedură se aplică în aceste cazuri? Este disponibilă o procedură de urgență?

Instanțele se pronunță asupra unor chestiuni în materie de încredințare în cadrul unor proceduri necontencioase în conformitate cu dispozițiile referitoare la procedurile contencioase, ținând seama de diferențele stabilite în ceea ce privește procedurile necontencioase [a se vedea Codul de procedură civilă (*tsiviilkohtumenetluse*]

seadustik) (1)].

În cadrul unei proceduri urgente privind un copil, instanțele se pot pronunța numai cu privire la o cerere privind obligațiile de întreținere împotriva unui părinte care este separat de un copil minor. Chestiunile în materie de încredințare nu pot fi soluționate în cadrul unei proceduri simplificate. Cu toate acestea, chestiunile în materie de încredințare reprezintă chestiuni audiate în cadrul unor proceduri necontencioase și, prin urmare, diferă de o acțiune ordinară. În ceea ce privește chestiunile judecate în cadrul unor proceduri necontencioase, instanța stabilește faptele și colectează probele necesare în acest scop, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. Instanța nu este obligată să țină seama de cererile formulate sau de faptele prezentate de părțile din cadrul procedurii și nici de evaluarea faptelor de către acestea, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. Cerințele în ceea ce privește întocmirea proceselor-verbale și comunicarea documentelor sunt, de asemenea, mai puțin stricte. În ceea ce privește chestiunile în materie de încredințare, instanțele pot aplica măsuri care să reglementeze exercitarea drepturilor de custodie asupra copilului sau de vizitare a acestuia și în timpul procedurilor sau pentru a asigura respectarea ulterioară a acordurilor.

Instanța poate aplica măsuri asigurătorii sau măsuri provizorii dacă există motive potrivit cărora neaplicarea măsurilor ar putea îngreuna sau ar face imposibilă executarea unei hotărâri. Măsurile provizorii de protecție juridică în cadrul unei proceduri necontencioase de dreptul familiei pot fi aplicate de orice instanță în a cărei rază teritorială trebuie aplicată măsura relevantă. Printre exemplele de măsuri se numără predarea unui copil celui alt părinte sau executarea unei obligații legale de întreținere, inclusiv posibilitatea de a solicita părâtului să plătească pensie de întreținere pe parcursul desfășurării procedurii sau să furnizeze o garanție în acest scop.

[1] Codul de procedură civilă (RT I 2005, 26, 197; RT I, 21.6.2014, 58).

Online: <https://www.riigiteataja.ee/akt/121062014058?leiaKehtiv>.

12 Pot obține asistență juridică pentru a acoperi costurile procedurii?

În cazul în care constată că o persoană fizică nu este în măsură să suporte costurile procedurii judiciare din cauza situației sale financiare, instanța poate excepta persoana în cauză, de la plata integrală sau parțială, a cheltuielilor cu asistența judiciară și a taxelor de stat.

13 Este posibilă atacarea unei hotărâri privind răspunderea părintească?

O hotărâre pronunțată în cadrul unei proceduri necontencioase este o hotărâre judecătorească în cazul căreia se aplică dispozițiile unei hotărâri judecătorești pronunțate în cadrul unei proceduri contencioase, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. O cale de atac poate fi formulată împotriva unei hotărâri de încredințare în conformitate cu dispozițiile generale care reglementează căile de atac, în cazul în care reclamantul constată că hotărârea instanței de prim grad de jurisdicție se bazează pe o încălcare a unei dispoziții juridice (de exemplu, în cazul în care instanța de prim grad de jurisdicție a pus în mod incorect în aplicare o dispoziție juridică de drept material sau de drept procedural). Având în vedere motivele expuse anterior, un recurs poate fi introdus și la Curtea Supremă.

14 În anumite cazuri, poate fi necesară adresarea către o instanță sau către o altă autoritate pentru a face executorie o hotărâre privind răspunderea părintească. Care procedură se aplică în asemenea cazuri?

Chestiunile în materie de încredințare sunt soluționate în cadrul procedurii necontencioase. În cauzele necontencioase de dreptul familiei, instanța pronunță o hotărâre care are caracter executoriu din momentul intrării sale în vigoare, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. O hotărâre pronunțată într-o procedură necontencioasă este un titlu executoriu. În cazul în care debitorul nu se conformează în mod voluntar hotărârii de încredințare, aceasta este executată pe baza unei cereri din partea reclamantului în cadrul procedurii de executare. În acest scop, reclamantul trebuie să depună o cerere la executorul judecătoresc din locul în care debitorul își are domiciliul sau reședința ori în care se află activele debitorului. Într-o chestiune legată de dreptul de vizită, executorul judecătoresc va colabora, în cadrul procedurilor de executare, cu un reprezentant al administrației locale de la locul de reședință al copilului sau, în cazuri excepționale, de la locul de reședință al persoanei în culpă, care are experiență în ceea ce privește interacțiunea cu copiii. Dacă este necesar, executorul

judecătoresc poate sugera administrației locale plasarea temporară a copilului într-o unitate de asistență socială. În cazul în care persoana obligată împiedică punerea în executare, aceasta poate face obiectul plății unei penalități cu titlu cominatoriu.

15 Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre în materia răspunderii părintești pronunțată de o instanță dintr-un alt stat membru să fie recunoscută și executată în acest stat membru?

În conformitate cu Regulamentul (UE) 2019/1111 al Consiliului privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești și privind răpirea internațională de copii, o hotărâre pronunțată într-un stat membru este recunoscută în celelalte state membre fără a fi necesar să se recurgă la vreo procedură specială. Regulamentul se aplică în toate statele membre ale Uniunii Europene, cu excepția Danemarcei.

O hotărâre privind exercitarea răspunderii părintești față de un copil pronunțată într-un stat membru, care este executorie în statul membru respectiv și care a fost comunicată, va fi executată într-un alt stat membru atunci când, la cererea oricărei părți interesate, aceasta a fost declarată executorie în respectivul stat. În acest scop, cererea de încuviințare a executării trebuie depusă în instanță.

Instanța la care trebuie depusă cererea poate fi găsită [aici](#).

Partea care solicită sau contestă recunoașterea unei hotărâri judecătorești ori solicită încuviințarea executării trebuie să prezinte:

1. o copie a hotărârii care întrunește condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității acesteia și
2. certificatul privind hotărârea judecătorească în materia răspunderii părintești.

Formularul este disponibil [aici](#)

O hotărâre judecătorească pronunțată în materia răspunderii părintești nu este recunoscută:

1. în cazul în care recunoașterea contravine în mod evident ordinii publice din statul membru în care se solicită recunoașterea, luând în considerare interesul superior al copilului;
2. hotărârea a fost pronunțată în lipsă în cazul în care actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent nu a fost notificat sau comunicat persoanei absente în timp util și într-un mod care să îi permită să își pregătească apărarea, cu excepția cazului în care se stabilește că persoana respectivă a acceptat hotărârea în mod neechivoc;
3. la solicitarea oricărei persoane care susține că hotărârea se opune exercitării răspunderii sale părintești, în cazul în care hotărârea a fost pronunțată fără ca această persoană să fi avut posibilitatea de a fi ascultată;
4. aceasta este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată ulterior în materia răspunderii părintești în statul membru în care se solicită recunoașterea;
5. aceasta este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată ulterior în materia răspunderii părintești într-un alt stat membru sau în statul terț în care copilul își are reședința obișnuită, cu condiția ca hotărârea ulterioară să îndeplinească condițiile necesare pentru recunoașterea sa în statul membru în care se solicită recunoașterea sau
6. nu a fost respectată procedura prevăzută la articolul 82 din Regulamentul (UE) 2019/1111 al Consiliului.

16 Ce instanță din acest stat membru trebuie să sesizez pentru a mă opune recunoașterii și executării unei hotărâri în materia răspunderii părintești pronunțate de o instanță dintr-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în aceste cazuri?

Instanța la care trebuie depusă cererea poate fi găsită [aici](#).

Partea care solicită sau contestă recunoașterea unei hotărâri judecătorești ori solicită încuviințarea executării

trebuie să prezinte:

1. o copie a hotărârii care întrunește condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității acesteia și
2. certificatul privind hotărârile judecătorești în materia răspunderii părintești prevăzut la articolul 36 din Regulamentul (UE) 2019/1111 al Consiliului.

Formularul este disponibil [aici](#).

17 Ce legislație se aplică în acțiunile privind răspunderea părintești în cazul în care copilul sau părțile nu locuiesc în acest stat membru sau au cetățenii diferite?

Legea estonă privind dreptul internațional privat (*Rahvusvahelise eraõiguse seadus*) prevede că relațiile familiale dintre copil și părinți sunt reglementate de legea țării de reședință a copilului.

În plus, Convenția de la Haga din 1996 asupra competenței, legii aplicabile, recunoașterii, executării și cooperării privind răspunderea părintească și măsurile de protecție a copiilor se aplică între statele semnatare ale Convenției.

De asemenea, stabilirea legii aplicabile poate face obiectul unor acorduri în materie de asistență juridică. Republica Estonia a încheiat acorduri în materie de asistență juridică cu următoarele țări:

- Acordul dintre Republica Letonia, Republica Estonia și Republica Lituania privind asistența juridică și relațiile juridice (1993);
- Acordul dintre Republica Estonia și Federația Rusă privind asistența juridică și raporturile juridice în materie civilă, familială și penală (1993);
- Acordul dintre Republica Estonia și Ucraina privind asistența juridică și relațiile juridice în materie civilă, familială și penală (1995);
- Acordul dintre Estonia și Polonia privind acordarea de asistență juridică și relațiile juridice în materie de drept civil, dreptul muncii și drept penal (1999).

Având în vedere că toate părțile la acordurile privind asistența juridică încheiate cu Lituania, Letonia și Polonia sunt, de asemenea, părți la Convenția de la Haga din 1996, părțile au hotărât în sensul aplicării dispozițiilor Convenției în vederea stabilirii legii aplicabile.

[1] Legea privind dreptul internațional privat (RT I 2002, 35, 217). Online: <https://www.riigiteataja.ee/akt/13242136?leiaKehtiv>.

Această pagină face parte din portalul [Europa ta](#).

Ne-am bucura să primim [feedbackul](#) dumneavoastră cu privire la utilitatea informațiilor furnizate.

Ultima actualizare: 29/01/2025

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.